

skaben har opstillet, selv om han ikke kender dem — det ved jeg ikke noget om, men Talen er altsaa udmærket bygget op efter Retorikkens Regler, alle de stemningsvækkende Virkemidler er taget i Brug: Harme, Forbavelse over menneskelig Slethed og Uforstand, medfølelse Rørelse overfor Mennesker, der paa Grund af saadan Slethed og Uforstand nu maa sidde i Vankundighed i Stedet for at bade sig i Kundskabens Lys. Dernæst er Regelen om Klimaks overholdt. Det er en gammel Retorikregel, at man altid skal sørge for, at der i Talen er en Klimaks, man skal begynde med noget forholdsvis skikkeligt og lemfældigt og have en Stigning hele Tiden lige til det sidste. Det er en udmærket retorisk Regel, og den er ogsaa fulgt her. Det ærede Medlem begynder med Betegnelserne „det overordentlig sørgelige“ og „forbløffende“, og skønt disse Ord skulde synes vel egnede til at danne Klimaksens Slutning, volder det dog ingen Vanskelighed for Taleren, at han har dem her til at begynde med, han fortsætter med Lethed derfra, stadig opad, stadig højere op med „endnu mere“ og „allermest“ til sidst. Den forholdsvis lempelige Begyndelse, hvor der kun er Tale om det overordentlig sørgelige og forbløffende, gælder Pædagogikken. Beklagelsen der er allerede ret kraftig, og det lyder ogsaa slem, at jeg vil udelukke fra selve Lærerhøjskolen dette Fag, der for Lærere maa være det grundlæggende Fag. Det ser ikke godt ud, det indrømmer jeg, og der kan godt holdes en Tale derom, som kan gøre Indtryk. Der er imidlertid en lille supplerende Oplysning, det ærede Medlem gerne kunde have givet, synes jeg, saa havde jeg været fri for at gøre det, nemlig den, at der i Fjor kun var 5 Ansøgere til dette Kursus, og at Forstanderen paa Lærerhøjskolen, der jo er den samme som det ærede Medlem, selv overfor Ministeriet foreslog, at dette Kursus burde bortfalde af Mangel paa Tilslutning. (*Vilhelm Rasmussen*: Det er da rigtigt nok). Ja, det er rigtigt. Hvorfor der blandt Landets 12 000 Lærere er saa ringe Begær, at ikke mere end fem af dem har villet søge dette Kursus, ved jeg ikke, det kan være, det er, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel udtalte forleden, at der overhovedet ikke er saa meget Begær efter Pædagogik her i Landet blandt Folk; det kan ogsaa godt være, at det er den særlige Pædagogik ved paa Lærerhøjskolen, som man ikke bryder sig om — jeg har ingen Grund til at antage det, det er slet

ikke det —, men der maa være en eller anden Grund til, at der blandt 12 000 Lærere her i Landet ikke er mere end fem, som vil søge dette Kursus, og jeg vil gøre gældende, at min Skyld er det da i alt Fald ikke.

Med Kursuset for Ungdomsskolelærere, som derefter nævntes, forholder det sig paa lignende Maade. Ogsaa dette Kursus tager sig godt ud, og det lyder ikke saa ilde, naar det ærede Medlem taler om, at det netop burde være en Opgave for Venstre at tage sig af dette frivillige Ungdomsarbejde og Lærernes frivillige Uddannelse dertil; det kan nok kaldes et ret stærkt Vidnesbyrd om Venstres noksom bekendte Kulturfjendtlighed, at det ikke en Gang vil støtte denne Sag; der er kun den uheldige Biomstændighed ogsaa her, at der sidste Aar kun meldte sig 7 Deltagere til dette Kursus, og at Forstanderen for Lærerhøjskolen derfor indstillede til Ministeriet, at ogsaa dette Kursus maatte bortfalde. (*Vilhelm Rasmussen*: Det var i Fjor, det var ikke sidste Aar). Ja, ja.

Saa er der endelig Forskolelærere; der har jeg stillet i Udsigt, at der maaske kunde oprettes 5 Maaneders Kursus for dem i Stedet for et Aarskursus. Jeg gjorde det noget for at imødekomme Forstanderens Ønske, men ogsaa særlig, fordi jeg vilde finde det heldigt at gøre et Forsøg med saadanne kortere Kursus, det vilde blive billigere for Staten, og det vilde blive mere overkommeligt for Deltagerne, Forskolelærere er jo lavt lønnet, og mange kunde vel nok have ondt ved at skaffe de Penge, som et 10 Maaneders Kursus vilde fordre, for det er altid en ret bekostelig Sag at være herinde i 10 Maanedes, selv om der gives nogen Understøttelse fra Staten. Jeg tror nu i Virkeligheden, at et 5 Maaneders Kursus i det hele taget vilde være at foretrække fremfor et 10 Maaneders Kursus for disse Forskolelærere. Men hvorledes tager Forstanderen, det ærede Medlem af dette høje Ting, det? Det vilde have været naturligt, synes det, om han sagde til sig selv: Nu maa vi se at faa saa meget ud deraf som muligt. Det har det ærede Medlem maaske ogsaa sagt, men i en anden Betydning end den, jeg vilde tage det i. Der er intet, der tyder paa, at han har søgt at faa saa meget som muligt ud af det for Skolen og Forskolelærere; det kunde derimod næsten se ud, som om hans første Tanke har været, at han maatte se at faa saa meget som muligt ud af det som Grundlag for et Angreb paa Mini-